

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
 Ötötöröltés 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint az előzőt több
 ízben hirdetések, alku szerint a leg-
 olcsóbb árt.
 Bélyegdíj: Minden bejelentésért külön
 30 kr.
 Nyilatkozat megjelölésére 50
 hasas sora 15 kr.
 Név- vagy bérmentésnél beküldött ér-
 telmes nem vetnek tekintetbe. — Ugy-
 szinten közíratok sem adnak vissza.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán külvé.
 Egy évre 10 ft. — kr. 1/2 évre 2 ft. 50 kr.
 Fél évre 5 ft. — kr. Egy szám 10 ft.
 Előfizetési pénz minden közzétételre:
 Pótlap. Veszély-ház földszint a
 szerkesztőségbe bementve küldendő.
 Előfizetheti helyben:
 Teleki K. Lajos és Csáthy Károly könyv-
 kereskedésében s a szerkesztőségnél.
 Egyébütt a postahivatalok után.

Pártszervezkedés tekintettel Debreczre.

○ Tán egy megye sincs, városjás kevés lehet olyan az országban, mint Debreczen, ahol a pártok az 1867-ik évi országos átalakulás óta nem szervezkedtek, nem különítették el magokat egymástól politikai elvek s pártfegyelmi szabályok által.

Az 1867-ik évi tisztújítás alkalmával ugyan nagyszabású mozgalmaknak színhelye volt Debreczen; de a magak akkor szabad-
 elvűnek nevezett párt is korántsem a kor-
 mány s ellenzéki elvek szempontjából sor-
 rozott, hanem az 1861-ik évi azon köz-
 gyűlési határozat általánosságú támaszkodó-
 miszerint ki vala mondva, hogy az alkotmányon kívül szervezett hivatalokban alkotmányos tisztviselő részt nem vehet; s Bach korszak emberei elleni visszahatás ki-
 költésére volt az irányzat, melynek fogva az 1861-ik évi alkotmányos korszak után hivatal vállalt egyéneknek a tiszt állomá-
 sra kijelölése s megválasztása ki vala zárva.

Ennek következménye lön azon szinte pártatlan esemény, hogy Debreczenben az 1867-ik évi egyetlenség egyén sem választott meg olyan, ki az 1861-ik évi alkotmányos élet lezajlása után 1867 év előtt ismét hivatal vállalt az ideiglenesség alatt; míg ellenben többen megválasztottak 1867-ben olyanok, kik 1861 előtt a Bach korszak alatt szolgáltak ugyan, de 1861-ben megválasztásuk után, mi helyt az alkotmányos élet megszűnt, viszályok.

Az 1867-ik évi általános tisztújítás után azonban többen beválasztották a közgyűlésbe, tehát közvetett választás folytán olyanok, kik már 1861 óta is közgyűlési.

Ez utóbbi körülmény két forrásra vihető vissza: először arra, hogy az 1867-ben megválasztott közgyűlés már nem képviselt tisztán azon elveket, melyeket az őket választó nép vallott; másodsor arra, hogy az alkotmányos élet megszűnt után beállott ideiglenes időszak emberei elleni visszahatásra nézve elégnék tartott az 1867-ik általános tisztújításkor keresztművelet paritán megállapodás.

De mindamellett, hogy így külön-
 böz elemekből álló lön a tiszt, sőt a képviselőtestület is: a közgyűlési terem-
 ben egyfelvagy eset sem fordult elő arra, hogy valamely tárgy felett a politikai párt-
 különzetet szembeállították volna egymás-
 sá: sem a deákpart mint ilyen, sem a nagy-
 többségnek örvendő balközép, sem a szinte megvetendő száma szélső baloldal.
 Nagy 48-as párt mint ilyen — egyik a másik ellen sorompóba nem lépett.

Az országgyűlési képviselőválasztás-
 sáknál sem volt azaz eset, hogy a deákpart-
 állású volt a jelölttel; a szélső bal sem
 hangzott elvett, habár először a nagy-
 többség közt működött is csendesen jelölje
 érdekében; de e jelöltek is a választás-
 előtt arra vala szűkös, mikép kinyilat-
 koztassa, hogy Tisza Kálmánnak elveit
 vallja.

Pártszervezkedési mozgalmak és küz-
 delmek tehát nem háborították álmainkat.

Lehet, hogy ezt sokan gyöngésségre
 magyarázzák, miszerint egyik párt sem
 mert előlépni nyílt sisakkal a többi ellen.

Mi ellenben éppen az erő jelének

veszünk azon eszéyes eljárást, hogy vá-
 rosunk lakossága politikai pártküldelemek
 által nem kívánva zibabzati erejét, tö-
 rekvését, mely mindenesetre a szabadelvű,
 a miveltésg igényeinek megfelelő irányban
 haladt előre ugy hazai, mint városi szem-
 pontból. . . .

A pártszervezkedés megindult árja
 még most sem birt oly befolyást gyakor-
 rolni reánk, hogy a pártok szerinti sor-
 kozást s zűköség e nek tartottuk volna.
 Mi eddigél szépen megvagyunk egymás
 mellett.

S bár mindenik politikai pártnak
 vannak közöttük képviselői: sem a többség,
 sem a kisebbség pártja nem támasztott
 mozgalmat pártszertint sorakozásra.

Lehet, hogy ez árkádai élet az új
 korszakban végetér; lehet, hogy a pártok
 külön zászlók alá hivatnak fel, melyek
 alatt a vas fejelem kedvesen szorító kap-
 csaitól aligha lesz menekülés.

Azonban azt hisszük, hogy a pártok
 ez ese ben sem mennek túlzásba, széles el-
 lentékekben nem fogják keresni feladatú
 kar és törekvések csúját.

De ha mégis kezdeményezne valaki,
 vagy a pártalakulások, például a kormány
 elveit valami tartozó főispán védelme alatt,
 vagy eljárása következtében a nyilvános-
 ság levegőjében keresnek a közélet táplá-
 lékair:

Az eddigi eseményekből indulva ki,
 azt kell hinnünk, hogy az ellenzék két ár-
 nyalata nem fogna egymással szemközt ál-
 lai; mint jó testvérek egyesült erővel fog-
 nak a küzdelemhez, melyek Debreczen
 város becsületének, s századok óta fol-
 ytatott szabadelvű s nemzeti törekvéseinek
 javáért lennének kívándók. . . .

Ha a kormányhatalom nálunk is
 megindítaná hódítási műveleteit: . . .

Bizonyára az összes ellenzék mint egy
 ember állana fel a nagyhatalmi tüntetések
 ellen.

Mert városunk lakosságának roppant
 többsége az alkotmányos democraia nve-
 lől áll, kik nagyon is érzik, hogy mily
 életszüksége van a nemzetnek, s legköze-
 lebb Debreczennek arra, mikép tisztán ma-
 gyar legyen, s az önálló nemzeti lét szem-
 pontjából indujon ki minden törekvésük.

Következésképen mindazon támadá-
 sokat, melyek a kormány jelen politikai
 rendszeréről kifolyólag intézetenek a
 demokraia polgárság ellen, — egyesül t
 erővel, összevetett vállal fogadni, s ere-
 jének öntudatában hatalmasan verné viszá-
 sza. . . .

Tán ezért nem háborogtatták eddigél
 is az alvó oroszziánt! . . .

Ha ezután kívánának beléköltöz-
 ködni:

Bizonyára fölébred az, s megrázkód-
 tatja az ellenség ereidét, míg azok össze
 nem roskadnak:

Hogy romjain a nemzeti jólét ülhe-
 sen diadalt!

— Andrassy gróthoz Beust egyenes
 ohajára bizalmas meghívás intézettel, hogy men-
 jen el Gasteinba azon időre, míg Beust és Bis-
 marck ott lesznek. Andrassy még nem hatá-
 rozott.

hogy példányul a kétfelé szakadó tartomány
 a mi közgyűlési intézményünkét veszi fel. Hej
 pedig tanulhattak volna már a más kárán.

— A lengyelek gyűlését, mely Lem-
 bergben vasárnap nyitott meg, a faképnél
 hagyta az elnök Smolka ur, és felrúndult
 Bécsebe. Az orosz kormány is betiltá alatról-
 nak az e gyűlésben való részvételt, így nem
 sok látogató volt jelen, Szilváziól 50-en, em-
 per Lengyelországból 100-an voltak ott. Leg-
 többen érkeztek nyugoti Galiziából és Krakkó-
 ból. A tanácskozás helyettes elnök vezetése alatt
 folyik, de még erről semmi eredményt nem
 tudunk.

— Szerbia gyermekfejedelmé nemsó-
 kára nagykorúsították; a szüktársaság számára
 holnap kezdődnek el a választások, s több ne-
 vezetes tárgy között most vár elintézésre a
 fejedelem nagykorúsítása is.

— A keleti marhavész a földmiveltési
 minisztérium körrendelete szerint jul. 16-kától
 31-ig Gácsországból a krakói és bochninai járá-
 sok 4 községében, — Alsó Ausztriában a
 sechsisauzt, hernalsi, szent poltői járás 4 köz-
 ségében, — Bukovinában Raducez községben
 uralkodott.

A végóra közeledik

Ha a római pápa ó szentsége még
 most is el, midőn e sorok olvasóink kezébe
 jutnak: akkor éppen tizenkét nappal előt-
 tál IX. Pius általános elődét — Péter apostolt.
 Távoll legyen tőlünk, mintha azon hitben
 élne, hogy Péter valaha lett volna római
 pápák, de mondtuk ezt a pápáság által fa-
 rozott történelem, s a tulbuzó katolikus nép
 hite szerint.

De ugyanezen források szerint megmon-
 datott a pápákra: nem fogod elérni Péter-éveit.
 S ime most „esada” történt. A csaltal-
 tan Pius túlélt Péter-éveit a pápai széket.

Midőn a csaltalatlansági hitágazat kimon-
 dasával oly nagy zajt csaptak a vakhittú zsi-
 natok atyák: azt hittik, hogy azon a „nevezet-
 es” napon, melyet még egy pápa sem ért meg
 a római trónon, legalább is egy kis tüntetés
 fognak csinálni a csaltalatlanság földi istennek.

Nem történt semmi. Oly csend volt,
 mintha ő szentsége már nem is léteznék. Pe-
 dig Pius maga is segített a dolgon, hogy ész-
 revehessék, miszerint el, mert azon a „szent”
 napon becsózták ki a püspöki karhoz egy en-
 cyclikát, melyben az óven nap előtt tartott
 jubileumi ünnepélyekre küldött üdvözlőket
 „legmagasabb” köszöntéssel fejezi ki.

E közzététel lihetően azért késett, hogy az
 említett nagy napra érkezni remélt üdvözlőle-
 kes „egyszerre” válasszálhasson. De senki sem
 emlékezett meg róla.

Itt az idők tanujelje mutatkoznak.

Ugy látszik ebből, hogy a püspökök ma-
 gis is megunták már a csaltalatlansági játékok
 s nem igen bíznének a római udvarnak, mert
 a pápa kegyéret nem akarják magokra hártani
 a mivelt világ megvetését.

Pius végórája közeledik. Ezt látszanak
 hinni a püspökök, midőn nem esengenek Róma
 keseri mosolygót. De észrevette már ő szent-
 sége is, hogy inog a szék alatta, s „hivett” kö-
 szöntő irattalán felszólítja, hogy imádkozzanak
 a szent széket.

Bizony a XIX. század szellemének dicső-
 ségére vállaltik, hogy a pápai trónt már csak
 — az imádkozás tartja.

Nem hallálval el kell enni a pápai szé-
 nek. E szék fenállása óta akadály volt a halá-
 das előtt. Ennek ledöntését a korszakem köve-
 tel.

Pius már erőden, betegeskedéséről folyo-
 nosan panaszkodnak.

Ne csodálkozzunk tehát, ha sebes léptek-
 kel közeledik már a végóra, mert korunk
 szellemé nem tűr szálkát a maga szemében.

— A törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényt
 még ez év folyamán alatt keresztül vigye, s az
 új évre új színen tűnjék fel az ország képe.
 De ebből aligha lesz valami. A régi me-
 gyékben még most dolgoznak némely helyen,
 s általában az újalakításra a megyéknek há-
 rom hónap volt hagyva, a királyi városoknak
 is bizonyosan kell ennyi idő.

— Ekkorra pedig épen elmúlik az 1871-ik
 év. Ez azt meg sem álmódhatjuk, hogy midőn
 a szervezés terve kész lesz — a papíron,
 másnap leheszen azt mindjárt a gyakorlati
 életbe áültetni.

Még arra is kell aztán némileg tekinteni,
 hogy a mostani tisztviselők lehetőleg bevége-
 zék a kezök alatt elintézendő levő ügyeket.
 De nézzünk szét, mit csinálnak a szerve-
 zés terén?

— A rad megye már rendkívüli gyűlést is
 tartott, hogy a rendezés ügyében elkészés va-
 lamikép helyreültesse. Felolvasottat ekkor a
 szolgabíróknak a kormány által a kerületi
 törvényhatóságok megválasztott székelyeire való
 alkalmaszása.

Két vélemény jutott e tárgyban szőnyegre:
 Tabajdi Károly azt indítványozta, hogy ala-
 kítások anyai szolgabírói kerület, a mennyi
 lesz a kerületi törvényhatóságok száma.

Nagy Sándor alispán pedig kétfelé javas-
 latot terjesztett elő, hogy t. i. vagy maradjon
 meg a régi beosztás szerint nyolcz szolgabírói
 járás esküdtökkel ellátva, vagy az esküdtök
 mellőzésével alakítsanak tízenegy kerület. Ez
 utóbbi javaslat nagy szavazattöbbséggel el is
 fogadtatott.

Erdélyben is mozognak.

Maroszelek is elkészíté szervezési munká-
 latát; kivesszük ebből a következő figyelemre
 méltó adatokat: az eddigi nyolcz kerület némi
 lényegtelen módosítással megmarad; a 127 köz-
 ség felszámolt harmincz választókerületre; a
 nyolcz nagyobb kerületben van összesen 9735
 választó, s a bizottmány 100 tagból fog állani,
 ennek fele választás útján, másik fele pedig a
 virilis jog szerint fog bejutni.

Háromszékről pedig már is a nyilvános-
 ság előtt tiltakoznak az ellen, hogy a miniszte-
 rök előre megválasztottak az új törvényhatóság
 bizottmányába — tiszteletbeli tagoknak. Nincs
 ott semmi helyük. Jogtalan lenne, ha e vá-
 lasztást az illetők elfogadják.

Elégé nyakára nőt már a nemzetnek a
 kormány, s eléggé működik jogaik csonkítá-
 sán: miért adnák tehát újabb utat számokra?

kult, s most már minden héten megtartja két
 gyűlést Versaillesben és Párisban Quinet Ed-
 gard elnöksége alatt.

— Rouber az egykori vicecsászár a lyoni
 vasút igazgatóságára pályázik s talán meg is
 nyeri.

— A német hadsereg elvonulásának kér-
 déséhez a „Köln Z.” Párisból a következő ér-
 tetést kapja: Puyyer Quartier ur, ki nem
 igen ismerős a diplomáciai szokásokkal és az
 ügyek menetével, azt hitte, hogy Manteuffel
 tábornok jogosítva van egy egyezményt nem
 csak referálás végett elfogadni, hanem tüstént
 alá is írni, úgy hogy csupán a császár ratifica-
 tójára leendett szükség. Ezen tévhiedelmeben
 jelent meg Compiegneben, a kész egyezmény-
 nyel, s itt nagy meglepetéssel hallotta, hogy a
 megszálló csapatok főparancsnoksága nem ala-
 kalmas azon hivatalra, hogy diplomáciai egyez-
 menyeket aláírjon. Manteuffel tábornok maga
 ügykezett a miniszter e tévedést felvilágosí-
 tani, sőt egyenesen gróf Walderseehez, mint a
 birodalmi cancellár egyenesen párisi képvise-
 lőjéhez utasította, de egyezmény aláírása
 részéről is megígérte, hogy Bismarck herceget
 Puyyer Quartier ajánlatainak történetéről értesí-
 tenni fogja. E közben azonban a pénzügyminisz-
 terium kebelében az a feletti örömben, hogy a
 megszálló hadsereg elvonulása ügye oly jól áll,
 némi indicsereket követtek el, úgy hogy a
 Sotr, a Liberté s más lapok az egyezményről
 mint már megtörtént tényről épen azon percz-
 ben beszélték, a melyben ezen ügyben komoly
 alkudozások kezdtek meg a német birodalom
 ügyvivőjével. A pénzügyminiter természetesen,
 hogy igen kellemetlenül hatott ezen ügynek
 nyilvánosságra hozatala, s mingyárt másnap egy
 futár küldött Compiegnebe, s egy hosszú levél-
 velben kért bocsánatot Manteuffel tábornoktól
 a indiscretióit, melynek legfőbbképen ő maga
 lett áldozata. Egyszermind Gróf Walderseevel
 Párisban megkezdte az alkudozásokat s már
 tartott is vele két tanácskozást, s most már
 tehát ez így nem Compiegneben, hanem egye-
 nesen Párisban tétetett folyamathoz. Mindazáltal
 nem lehet bizon remélni, hogy a tárgyalások
 igen gyorsan eredményre vezetnének.

— A francia-porosz háború alatt Párisba
 jött Chini követés Thiers úrtól még mindig
 nem fogadtatott. Jules Favrenak egy levele,
 melyet a „Nouvellet de Shanghai” közöl, meg-
 magyarázza ezen késedelemet. A level Chung-
 how ó exekjók intézve a következőképen szól:
 „Vettem azon tudósítást, melyet ön szives volt
 e hó 11 kén hozzám intézni, melyben ohaját
 fejezte ki, hogy megbízó levelét a végrehaj-
 tottal főnökének átjuttassa. — Bármennyire
 ohajtamam is excellenciátudat azon helyzetbe
 hozni, hogy e tekintetben utasításaink eléget
 tegyen, még sem mulasztom el az azon meg-
 jegyzést terjesztetni ön elébe, mely legálább a
 jelen perczben azon lépés teljesítésének, mely
 végett ön hozzám fordult, bizonyos akadályok-
 kat gördít elbe. Bár tökéletesen meggyőző-
 győződé a chini kormány jóindulatáról, melyt
 mi a magunk részéről ösztönk, hogy a két
 hatalom egymáshoz viszonyra, azon barátságos
 ériatkezés, melylyel egymás iránt tartozunk,
 méltányos módon szabályozzassék, még sem
 hagyhatjuk figyelmen kívül azon akadályokat,
 melyek Franciaország képviselőinek Chini feje-
 delmé általi elfogadása elbe gördítettek. Eke-
 fogja tudni, hogy midőn Burlingame ur, kor-
 mánya utolsó képviselője azon ohaját fejezte ki,
 hogy az államfőnek, megbízó levelét átjuttassa,
 kérelmének csak azon felváltással adott helyre,
 hogy hasonló esetben a tökéletes reciprocitás
 megtartassék. De várakozásunk dacára Peking-
 ben ilyesmi még mindig nem történt, s így nem
 kétkedem, fel fogja ön, hogy kötelességem ön-
 től kormányra czéllni föl tudomás szerzeni.
 Külömben nem létezik semmi, a mi azon kér-
 désnek megválasztást akadályozna, melyek külde-
 tésé tárgyat képezik, s így legközelebb egy
 diplomatiai ügynököt nevezek ki, a ki önnel
 tekintetben a tanácskozásokat megkezdje. Fo-
 gadja excellenciátudat nagybecsűlésem öszinte ki-
 fejezését, Jules Favre.

— Nemetszág. A német francia con-
 ferentia Frankfurtban mintegy két hétet elzölt
 hírtelen elnaplott, állítólag csak azért, hogy a
 tanácskozásban hosszú idő óta résztvevők,
 egy kis üdülést ohajtottak magoknak szerzeni.
 Azt állították, hogy a tárgyalások egy hét
 múlva ismét megkezdődnek. Azonban a tárgya-
 lások még a mai napon is szünetelnek, s miu-

ati tudósítás
 tőzsejóról aug. 16-áról.
 kr. — Elapst. . . 120 ft. — kr.
 Adónyelv: OLAV KÁROLY.

adó haz.
 zán az 1808. sz. ház, mely
 ykolást. azaz: 12 szobá,
 zezze lakost ilyöl. 2 szoba,
 árdón téglából építve.
 904 négyszög. ö l belső-
 tánna való földtel szabaly-
 gyanott 2 rendbeli lakosz-
 ni kiadó.
 ni Széchenyi-utczán a bent
 donossal. 322 1/2

temesvári vasút.
TREND
 ve további intézkedés.
 Pesti és Bécs felé.
 Aradról Pesti és Bécs felé.

TÁRCZA.
AZ EMBERVADÁS
 vagy
A VILÁGTALAN.
 — Francia regény —
 írta: Gonzales Emanuel.
 Folytatás.
 Gyermekünk lábainál játszott a Pollux
 lába; nem enyeleget térsárgót velem.
 Oh, mily kevés kell ahhoz, hogy az ember
 boldog lehessen s mily nehéz ezt a keveset is
 föltalálni.
 A bizalmas esendét hírtelen gyöngye nesz
 tavarta meg. En egészen gondatlanul fordultam
 meg s észrevettem, hogy a vöröshaju az ablak
 felé terjeszté kezét ki.
 Az ablak nehéz selyemfüggönyvel volt
 fedve s redői gyöngyön mozogtak. Egyelőre
 nem tudtam meghatározni légvonat okozta-
 ret, vagy vigyázatlanul érinté-e valaki?
 Hídeg veríték gyöngyözött homlokomon.
 En az ablak felé akartam közeledni, de
 Liliának finom puha kéz ellenállatlan vonz-
 sával tartta vissza.
 Nem volt ő többé alvó istennő, sem sző-
 ves, hanem hájos feleség. Élet csörgedezett

A végóra közeledik
 Ha a római pápa ó szentsége még
 most is el, midőn e sorok olvasóink kezébe
 jutnak: akkor éppen tizenkét nappal előt-
 tál IX. Pius általános elődét — Péter apostolt.
 Távoll legyen tőlünk, mintha azon hitben
 élne, hogy Péter valaha lett volna római
 pápák, de mondtuk ezt a pápáság által fa-
 rozott történelem, s a tulbuzó katolikus nép
 hite szerint.

A törvényhatóságok szervezése.
 A törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényt
 még ez év folyamán alatt keresztül vigye, s az
 új évre új színen tűnjék fel az ország képe.
 De ebből aligha lesz valami. A régi me-
 gyékben még most dolgoznak némely helyen,
 s általában az újalakításra a megyéknek há-
 rom hónap volt hagyva, a királyi városoknak
 is bizonyosan kell ennyi idő.

Büntársam! — kiált föl nóm minden
 tagjában remegve. — Tristan én nem értem
 önt. . . En nem is gyanítom, hogy az a sze-
 rencsétlen ember a függöny megé rejtőzött.
 Légy kárhözott Konrad, ki uródet ekép sze-
 rencsétlenné akartad tenni!
 Konrad csak most kezdte sejtteni mily
 gyanu terhe súlyosodott rá.
 Rátékingett Ulrikár s oly fájó pillantást
 vetett rá, mely egész alkotottságát s áldozat-
 készségét visszatükrözte. Megremült midőn ár-
 gondolta, mily veszélybe ejté nomet és minden
 áron saját életének föllázdozásával is megakarta
 védelmezni.
 Konrad lábaim elé vetette magát.
 — Drága uram! — szölt, — tegyen ve-
 lem a mit akar, bánjon velem mint tolvajjal,
 árulóval, rablóval, de annyat tulvilági udvára
 esküszöm, hogy az én nemes lelkü uróm,
 jelenlétem felől mit sem tudott.
 E szavakra kissé csillapodni kezdett
 vérem. . .
 — De hát miért függőkhadtál te be éj-
 idején nóm szobájába? És ha ő csakugyan ár-
 tatlán, ki hát akkor az ki téged erbe birt?
 — A vörös volt az! — válaszolt Konrad.
 — Hazudol! — kiáltott a vörös, ki még
 mindig az ajtóban állott.
 Konrad megvetőleg tekintett rá.
 (Folytatás következik.)

Külföld.
 — Franciaország. Még mindig Thiers
 hatalma meghozhatóságának kérdése az, mi
 Franciaországról leginkább foglalkoztatja. Bár a
 jobboldal részéről Adnet által benyújtott indít-
 vány hasonlóképen involválja a Thiers hatalma
 határidejének meghozhatóságát, mindazonáltal
 több képviselő, ki az avatottak közé tartozik,
 azt állítja, miszerint egy legitímoleanista bizott-
 ság a jobboldal részéről az ideiglenes köztársá-
 g elnökségét Aumale herczegnek ajánlotta
 volna, de az irásban nyilatkozott is, hogy azt
 elfogadja. A legitím jobb pártok 200 tagja
 van; s ha ez két centumból 150 tagot
 nyerhet, megnyerheti az ama czél elérésére szük-
 ságos parlamentarai többséget. Eme fusio terve
 valószínűleg az, hogy a J. Simon és Dufaure
 ministereket megtámadják, s Thiersnek ezek el-
 közzétételét keresztül viszik. Akkor aztán a tá-
 madás egyenesen Thiers ellen fogna folytatattatni,
 míg az, én napon bizalmi szavazatot köve-
 telve, őt a többség le fogja szavazni. Minden
 elő van készítve arra, hogy ugyanazon gyűlés-
 ben teljeltalmon elnöké Aumale herczeg kine-
 vezetessék. A két bal, valamint a balközép te-
 kintetbe vettek ezen eshetőséget. E pártok
 összes tagjai elvannak határozva arra, hogy ha
 ezen államesen a parlamentben sikerülve, mind
 le teszik mandatumikat. Ekkor körülbelül 300
 képviselő hagyja oda Versaillest. Az Aumale
 herczeg 350 embere azonban alig bírhat annyi
 többséggel, hogy a csonka parlamentet tovább
 főtartsa.

A törvényhatóságok szervezése.
 A törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényt
 még ez év folyamán alatt keresztül vigye, s az
 új évre új színen tűnjék fel az ország képe.
 De ebből aligha lesz valami. A régi me-
 gyékben még most dolgoznak némely helyen,
 s általában az újalakításra a megyéknek há-
 rom hónap volt hagyva, a királyi városoknak
 is bizonyosan kell ennyi idő.

Büntársam! — kiált föl nóm minden
 tagjában remegve. — Tristan én nem értem
 önt. . . En nem is gyanítom, hogy az a sze-
 rencsétlen ember a függöny megé rejtőzött.
 Légy kárhözott Konrad, ki uródet ekép sze-
 rencsétlenné akartad tenni!
 Konrad csak most kezdte sejtteni mily
 gyanu terhe súlyosodott rá.
 Rátékingett Ulrikár s oly fájó pillantást
 vetett rá, mely egész alkotottságát s áldozat-
 készségét visszatükrözte. Megremült midőn ár-
 gondolta, mily veszélybe ejté nomet és minden
 áron saját életének föllázdozásával is megakarta
 védelmezni.
 Konrad lábaim elé vetette magát.
 — Drága uram! — szölt, — tegyen ve-
 lem a mit akar, bánjon velem mint tolvajjal,
 árulóval, rablóval, de annyat tulvilági udvára
 esküszöm, hogy az én nemes lelkü uróm,
 jelenlétem felől mit sem tudott.
 E szavakra kissé csillapodni kezdett
 vérem. . .
 — De hát miért függőkhadtál te be éj-
 idején nóm szobájába? És ha ő csakugyan ár-
 tatlán, ki hát akkor az ki téged erbe birt?
 — A vörös volt az! — válaszolt Konrad.
 — Hazudol! — kiáltott a vörös, ki még
 mindig az ajtóban állott.
 Konrad megvetőleg tekintett rá.
 (Folytatás következik.)

Büntársam! — kiált föl nóm minden
 tagjában remegve. — Tristan én nem értem
 önt. . . En nem is gyanítom, hogy az a sze-
 rencsétlen ember a függöny megé rejtőzött.
 Légy kárhözott Konrad, ki uródet ekép sze-
 rencsétlenné akartad tenni!
 Konrad csak most kezdte sejtteni mily
 gyanu terhe súlyosodott rá.
 Rátékingett Ulrikár s oly fájó pillantást
 vetett rá, mely egész alkotottságát s áldozat-
 készségét visszatükrözte. Megremült midőn ár-
 gondolta, mily veszélybe ejté nomet és minden
 áron saját életének föllázdozásával is megakarta
 védelmezni.
 Konrad lábaim elé vetette magát.
 — Drága uram! — szölt, — tegyen ve-
 lem a mit akar, bánjon velem mint tolvajjal,
 árulóval, rablóval, de annyat tulvilági udvára
 esküszöm, hogy az én nemes lelkü uróm,
 jelenlétem felől mit sem tudott.
 E szavakra kissé csillapodni kezdett
 vérem. . .
 — De hát miért függőkhadtál te be éj-
 idején nóm szobájába? És ha ő csakugyan ár-
 tatlán, ki hát akkor az ki téged erbe birt?
 — A vörös volt az! — válaszolt Konrad.
 — Hazudol! — kiáltott a vörös, ki még
 mindig az ajtóban állott.
 Konrad megvetőleg tekintett rá.
 (Folytatás következik.)

